

[A. M. Hansen.]

Venstreparti har jo til de forskellige Tider haft ret modstridende Anskuelse om Tjenestemændenes Forhold. I Efteraaret 1931, da Krisen lige havde sat haardt ind, og da vi behandlede de første Kriselove, kom der, erindrer det ærede Medlem nok, et Forslag fra Regeringen om et ekstra Kvartal Skat for Statstjenestemændene. Om dette udtalte Venstres Ordfører, Venstrepartiets nuværende Formand, det ærede Medlem Hr. Krag følgende — det staar i Folketings-tidende fra 17. Oktober 1931 Sp. 692 —:

„Jeg føler mig overbevist om, at det vil føles meget haardt paa Tjenestemandsbudgetterne, som jo saa at sige for alle Tjenestemænds Vedkommende ligger paa Grænsen af, hvad deres Livsstandard i det hele taget kræver. Det vil falde dem tungt og være af økonomisk uhyggelig Virkning i mange Hjem, naar Skatteopkræverne kommer for at hæve denne Ekstraskat.“

Saadan en Omhu viste Venstre i 1931 for Tjenestemændene. Det er da mærkeligt at høre, at det ærede Medlem, som i Dag staar som Ordfører for sit Parti, kræver, at Tjenestemændene skulde give Afkald paa hele den Forhøjelse, der efter Loven tilkommer dem. Det ærede Medlem stillede mig et Spørgsmaal, nemlig om jeg og mit Parti kunde godkende Ministerens Udtalelse om, at til April 1935 vendte man tilbage til den nu gældende Lov. Jeg finder dette ganske selvfølgelig. Det ærede Medlem ved jo, at der kommer til Januar 1935 et nyt Udgiftstal byggende paa det da beregnede Pristal. Hvorledes Forholdene stiller sig til den Tid, er der ingen Mennesker, der kan vide, heller ikke det ærede Medlem. Derfor vil det være saare naturligt, at det foreliggende Lovforslags Gyldighedstid begrænses til et Aar. Jeg tilsiger mit Partis Medvirken til Lovforslagets hurtige Gennemførelse.

Oluf Pedersen: Det fremsatte Lovforslag er et af Kriseforligets Resultater. Ved Kriseforliget prøvede man jo paa, og med et godt Resultat, at drive Priserne paa Landbrugsprodukter pr. Kilo op, men Resultatet var, som man i Øjeblikket fra alle Sider erkender, det, at der blev solgt et mindre Antal Kilo, saaledes at selv det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen her kan staa op og sige, at Resultatet af Prishævningerne, der har fundet Sted, ikke var forøgede Indtægter for Landbruget, i alt Fald var det kun forøgede Indtægter for en meget ringe Del af Landbruget,

nemlig kun for Godsejerne. Men nu skal jo alle deltage i de forøgede Udgifter, idet der, selv om man vedtager det foreliggende Lovforslag, alligevel vil blive en Række Udgifter, som stiger i Pris som Følge af Kriseforliget. Efter min Opfattelse burde man i Stedet for dette Lovforslag have stillet Forslag om at ophæve de mislykkede prishævninges Foranstaltninger. Der er saa meget mere Grund dertil, som vi kan se Repræsentanter for de 4 Partier, der har vedtaget Kriseforliget, rejse rundt i Landet og sige, at de intet Ansvar vil have for Kriseforliget, men at det er de andre Partiers Skyld, at det blev saa daarligt, som det blev. Det er ligetil, at naar Priserne hæves, stiger ogsaa Understøttelserne. Med Hensyn til Lønningerne er Forholdet noget anderledes, idet Statens Erhvervsvirksomhed ikke faar større Indtægter, fordi man brænder Køerne, og der er for saa vidt ingen Baggrund for Lønforhøjelser for dem, der er beskæftiget i Statens Erhvervsvirksomheder. Det, der er sket her, er jo blot dette, at man prøver paa at stille Tjenestemændene lige med alle andre over for Kriseforligets Uretten. Vi fra vor Side vil for saa vidt ikke modsætte os, at en saadan Udligning finder Sted, men da vi ikke har stemt for det, der bevirkede, at denne Uret skete, har vi heller ingen Grund til at medvirke til Lovforslaget, og i Stedet for vilde vi mene, at det var naturligt, at man prøvede paa at komme helt andre Veje ud end dem, man her er gaaet. Vi er fra vor Side tilfredse med, at Rigsdagsmændenes Løn ikke stiger — det gælder i alt Fald for dem, der har stemt for Kriseforliget, at de ikke har fortjent det —, men for øvrigt mener vi, som sagt, at man snarest bør betænde helt andre Veje. Vi er nu kommet ind under Forhold, hvor praktisk talt hver eneste Dag betyder øget Gæld og øgede Skatter, og vi kan se selv det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen staa op her og tale om, at det kan aldrig gaa med disse Skatter. Forholdet er dog i Virkeligheden det, at det er det ærede Medlems egne Skatter, han taler om, da han har medvirket til hele det Skattesystem, som vi er kommet ind i.

Det, der trænges til, og som ogsaa dette lille Lovforslag for saa vidt erindrer Rigsdagens Medlemmer om, er, at der finder en Systemændring Sted, og vi betragter dette Lovforslag som en Indrømmelse af, at Regeringen har en daarlig Samvittighed. Vi mener, at man havde tjent det danske Samfund bedre, hvis man i Stedet for dette Lovforslag havde